

створює єдиний економічний простір, який характеризується обмеженістю природних, виробничих, людських, фінансових, інформаційних ресурсів, тощо. Це, у свою чергу, обумовлює обмеженість випуску кінцевого продукту і, як наслідок, обмеженість споживання. Саме ринок, як економічна категорія з наявною інфраструктурою узгоджує питання скільки і що виробляти та як розподіляти в умовах обмеженості ресурсів. Економічні та організаційні зв'язки суб'єктів господарювання дають можливість здійснювати обмінні процеси і доводити кінцевий продукт до споживачів. Логістика відіграє суттєву роль у цих процесах. Головна мета логістики – забезпечення поставок необхідного продукту у потрібне місце у визначений час при оптимальних витратах.

Становлення економіки логістики базується на різноманітних теоріях. Систематизуючи їх можна виділити п'ять основних напрямків щодо економічного простору логістики, а саме неокласичні теорії, теорії кумулятивного росту, нові теорії регіонального росту, нові форми територіальної організації виробництва та інші індивідуальні теорії.

Проведений аналіз наукових теорій показує, що теоретичні засади розвитку логістичних систем досить широко і всебічно наведені у наукових джерелах, однак прикладні і зокрема економічні аспекти не тільки функціонування логістичних систем, а у першу чергу ефективного їх розвитку і зокрема такої категорії як управління розвитком логістичних систем висвітлені недостатньо. Вище зазначене є актуальною проблемою і такою, що потребує подальшого вирішення.

Виходячи з енциклопедичного визначення поняття розвитку як незворотної, направленої, закономірної зміни матерії або свідомості у розвитку як філософської категорії визначають два напрямки (вектори) „прогрес” та „регрес”. [1]. Не вдаючись у сутність цих векторів, відмітимо лише те, що у результаті розвитку виникає нова якість, новий стан об'єкта, новий склад та структура об'єкта.

Тому стосовно подальшого розвитку логістичних систем основними напрямками слід враховувати:

- пошук шляхів трансформації складових логістичної системи до умов ринку;
- оцінки і прогноз зміни з часом структурної будови системи та функціональних зв'язків між її елементами;
- планування певних можливих станів систем та технології її оцінювання;
- пошук шляхів створення нової якості у реалізації послуг і зокрема шляхів мінімізації витрат ресурсів і часу.

В свою чергу відомо, що вказані вище трансформації та зміни є можливими при наявності не тільки наукових знань про них, а й наявності певних фінансових, матеріальних та інших ресурсів. Саме раціональне використання цих ресурсів у їх функціональному зв'язку і визначатимуть ефективність даного розвитку. Іншими словами ресурси „прогрес” вектора розвитку.

*1. Советский энциклопедический словарь. /Гл. ред. А.М. Прохоров.- 4 изд.-М.: Сов. энциклопедия, 1989.-1632 с.*

**Б.І. Сайко**

Львівський державний інститут новітніх технологій та управління ім. В'ячеслава Чорновола

## **ІННОВАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В СИСТЕМІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ**

© Сайко Б.І., 2011

Сталий розвиток поряд з інноваційним менеджментом являються для України відносно новими термінами, але саме в цих двох категоріях багато економістів та науковців вбачають майбутнє економіки, як на рівні підприємств так і на загальнодержавному рівні.

Нашим завданням є визначити взаємозв'язок між даними поняттями та дослідити логічні взаємозв'язки між ними. Для цього ми охарактеризуємо обидва терміни і наведемо паралелі щодо цілей та завдань, які вони виконують.

Термін “сталий розвиток” є офіційним українським синонімом англійського терміну “англ. *sustainable development*”, дослівний переклад якого - “життєздатний розвиток”, а за сенсом – “самопідтримуваний розвиток”, інколи ще тлумачать як всебічно збалансований розвиток. За визначенням Комісії ООН зі сталого розвитку, його мета – задовольняти потреби сучасного суспільства, не ставлячи під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої потреби[1].

Основним і загально визнаним завданням теорії сталого розвитку є створення альтернативної системи економічного зростання, яка б враховувала екологічну небезпеку від розвитку за екстенсивною моделлю[2]. Завдання даної системи - заставити власників підприємств, менеджерів, органи державної влади оцінювати свою діяльність та приймати рішення на перспективу, яка забезпечить розвиток не тільки в короткостроковий період, а забезпечить довготерміновий стабільний розвиток. Саме цей аспект являється об'єднуючим. Також можна зазначити, що завданням інноваційного менеджменту є перепрофілювання підприємств з екстенсивної системи розвитку на інтенсивний, який включає в себе впровадження новітніх технологій, матеріалів, перехід на якісно новий рівень взаємозв'язків фірми та робітників[3].

Використання нових, ресурсозберігаючих, ергономічних ефективніших технологій, створення професійного колективу безальтернативний шлях розвитку підприємства як із точки зору системи збалансованого розвитку, так і з точки зору інноваційного менеджменту. Компанії на шляху до сталого розвитку можуть відкрити багато нових інноваційних можливостей. Прикладом цьому є спонукання компаній та їх партнерів до експериментів з технологіями, матеріалами та процесами, для зменшення використання енергії, водних та інших ресурсів, мінімізація шкідливих викидів та відходів, використання екологічно чистих джерел енергії, розробка нових технологій доставки, які якісно вплинуть на систему маркетингу і т.д..

Все вищесказане доводить, що відправною точкою для планування та організації діяльності на підприємстві повинна стати система сталого розвитку, а засобом досягнення довгострокових цілей повинен стати інноваційний менеджмент[4]. Як показує практика вже сьогодні більша частина інтернаціональних компаній, концернів акцентують увагу не на дешевизні свого продукту, а на його екологічності, енергоефективності. На в Україні розвиток інновацій а отже рух за принципами сталого розвитку можливий тільки за умови втручання держави та міжнародних інституцій[5].

1. Краснокутська Н. В., Гарбуз С. В. *Інноваційний менеджмент: Навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисципліни.* – К.: КНЕУ, 2005. – 276 с. 2. Гринів Л. С. *Екологічно збалансована економіка: проблеми теорії: Монографія.* / Л. С. Гринів – Львів: ЛНУ ім. І.Франка, 2001. – 240 с. 3. Балабанов И.Т. *Инновационный менеджмент. Учеб. пособ.* - СПб.: Питер, 2002. - 208 с. 4. *Monterrey Consensus of the International Conference on Financing for Development [Електронний ресурс]* / Режим доступу: <http://www.un.org/esa/ffd>.